

1. Puzzelen

‘Wie er het eerst is!’

Micha staat bij het schoolhek. Hij krijgt een harde klap op zijn schouder van Ruben, zijn grote broer.

‘Oké.’ Micha is wel in voor een wedstrijdje. Hij begint meteen te rennen, de stoep over naar het bejaardenhuis tegenover de school. Op nummer 41 woont oma. ‘Tringgggg!’

Ruben heeft gewonnen. Hij drukt heel lang op de bel. Dat moet wel, anders hoort oma het niet.

Het is dinsdagmiddag. Dan moet mama altijd met Merel naar muziekles. Tessa gaat mee, maar mama vindt het niet fijn als Ruben en hij alleen thuis zijn. Daarom gaan zij elke dinsdagmiddag uit school naar oma toe.

Terwijl oma de deur opendoet, vliegt Bobby naar buiten. Hij springt luid blaffend tegen Micha op.

‘Hé Bobby, rustig maar.’ Micha kroelt Bobby achter zijn oren. De hond gaat languit op de grond liggen. Meer kroelen, betekent dat.

‘Gezellig dat jullie er zijn, jongens.’ Oma heeft een krant in haar handen. ‘Willen jullie me helpen met de puzzel?’

Micha kijkt Ruben aan. Hij trekt een gek gezicht. Micha houdt niet van puzzelen, want de puzzels die oma maakt, zijn altijd heel erg moeilijk.

Oma denkt dat Ruben en hij veel weten, maar Ruben zoekt de antwoorden gewoon even op. Oma heeft namelijk een computer.

‘Ik zoek een ander woord voor cumulus’, zegt oma. Ze legt de krant met de puzzel erin op tafel en kijkt hen vragend aan.

‘Als ik dat woord weet, is de puzzel klaar.’

Cumuwat? Raar woord. Micha heeft er nog nooit van gehoord.

Ruben start de computer van oma op. Hij klikt een paar keer met de muis.

‘Welk woord?’ roept hij.

‘Cumul... huppeldepup’, zegt Micha.

‘Nee, cumulus’, zegt oma terwijl ze een goudkleurige trommel van de tafel pakt. ‘Het schiet me straks misschien wel te binnen. Volgens mij heeft het met het weer te maken. Hier, zoek maar vast een koekje uit.’

Ze houdt de trommel voor Micha’s neus. Er heeft ooit een afbeelding op gestaan, maar die is er afgesleten.

Micha kijkt in de trommel. Chocoladekoekjes. Mmm, daar is hij dol op. Hij pakt er snel een. Ruben steekt zijn hand ook in de trommel. ‘Lekker oma, en cumunogwat betekent stapelwolk.’

‘Dat is het! Ik ga het meteen invullen.’

‘Dank u wel, oma’, zegt Micha, terwijl hij een grote hap neemt van de chocoladekoek.

Oma zet een glas sap voor Micha en Ruben neer. Dan pakt ze het potlood en buigt zich weer over de puzzel.

‘Waar moest het ook alweer staan? O ja, hier. Zo Micha, nu heb ik alles ingevuld. Kijk jij maar eens welke zin eruit komt.’

Dat is makkelijk. Micha schrijft snel de juiste letters in de hokjes.

‘Gaat u op reis?’ Ruben leest over de schouder van Micha wat er onder de puzzel staat.

‘Laat eens kijken’, zegt oma.

‘Tjonge, een reis naar Afrika. Dat is nogal een prijs! Wacht, nu snap ik het. Hier staat dat de krant deze reis mag weggeven van een organisatie die al vijftwintig jaar bestaat en dat wil vieren.’

‘U moet hem insturen’, zegt Micha. ‘Wie weet.’

‘Nee hoor’, zegt oma. ‘Ik hou helemaal niet van reizen, alleen van puzzelen.’

Micha kijkt naar buiten. Door het raam ziet hij nog net een stukje blauwe lucht. Oma houdt niet van reizen, maar hij wel. Als hij nou eens zo’n verre reis zou winnen? Dan zou hij gaan vliegen, dwars door de wolken.

‘Mag ik de krant meenemen?’ vraagt hij aan oma.

‘Van mij wel, maar wat moet je ermee? Er staan verder geen puzzels meer in.’

Micha geeft geen antwoord. Hij pakt de krant en legt hem op het tafeltje in de hal. Bobby snuffelt eraan. Hij wil ermee spelen.

‘Afblijven’, zegt Micha streng. ‘Kom op, Bobby, terug naar de kamer.’

‘Hebben jullie het vandaag leuk gehad op school?’ wil oma weten als hij weer bij Ruben aan tafel zit.

‘Niks bijzonders. Eerst lezen, daarna aardrijkskunde en toen nog even tekenen’, zegt Micha.

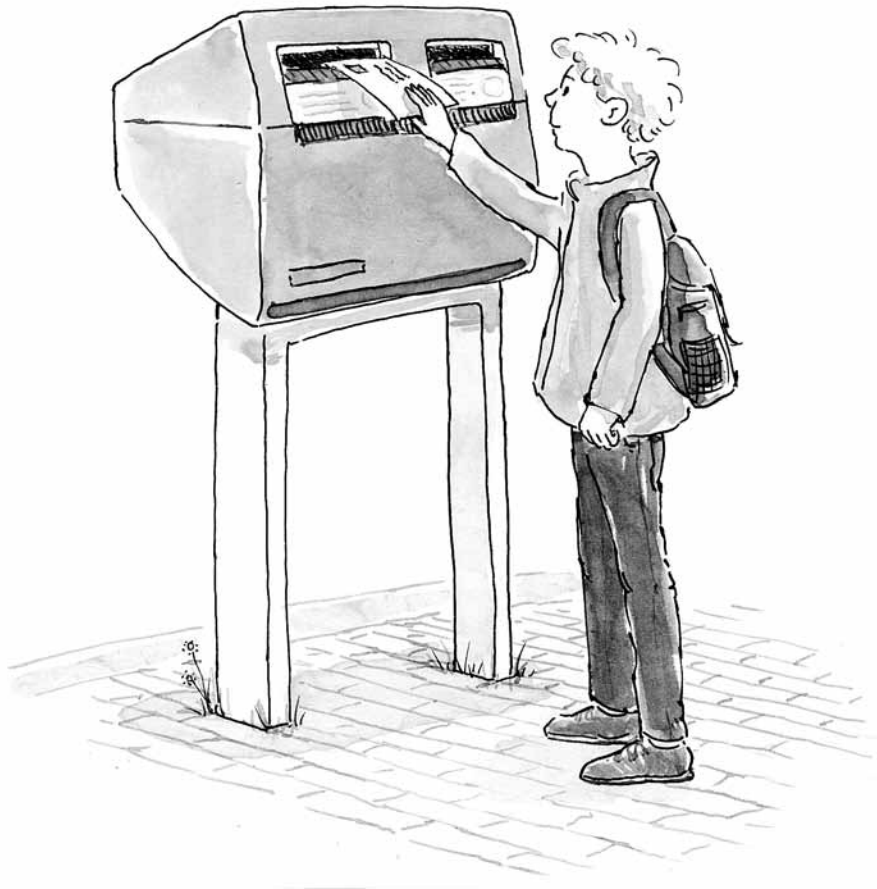
‘Bij ons in de klas hield iemand een spreekbeurt’, vertelt Ruben. ‘Over vulkanen. Echt cool. Ik zou weleens een vulkaan in het echt willen zien.’

Voordat ze naar huis gaan, pakt Micha gauw de krant van het tafeltje in de hal. Hij propt hem in zijn jaszak. Als ze buiten zijn, zwaaien ze naar oma, die achter het raam staat.

‘Waarom neem je die krant eigenlijk mee?’ vraagt Ruben terwijl ze naar huis lopen.

‘Voor de puzzel natuurlijk. We sturen de oplossing in’, zegt Micha. ‘Wie weet winnen wij de prijs.’

Ruben kijkt Micha weifelend aan. ‘Zou dat wel mogen? Oma stuurt nooit iets op, dat weet je. Ze puzzelt alleen maar om haar hersenen te trainen.’

'Jaha, maar we winnen toch niet. Ik vind het gewoon zo lekker spannend. Stel je nou eens voor ... De hoofdprijs is een reis naar Afrika!'

Micha kijkt naar de lucht. Die is blauw, met hier en daar een wolkje. Later wil hij piloot worden. Geweldig lijkt hem dat. Maar hij heeft nog nooit in een vliegtuig gezeten. Samen met papa en Ruben is hij wel een keer

op Schiphol geweest. En sinds die tijd droomt hij ervan om zelf te gaan vliegen.

‘Je mag hem niet opsturen’, zegt Ruben. ‘En trouwens, we hebben ook helemaal geen postzegel.’

Micha geeft geen antwoord. Hij zweeft ergens hoog in de lucht, richting Afrika. Hij weet wel waar de postzegels liggen. In de hal in een kastje. Waar ook papier en pennen liggen. En opschrijfboekjes. In de bovenste lade. Maar dat zegt hij natuurlijk niet tegen Ruben.

De volgende middag kan Micha niet meer terug. Met een zachte plof valt de oplossing van de puzzel op de bodem van de brievenbus.

Micha vertelt het tegen niemand, maar hij schrijft ‘s avonds een kort briefje aan oma. Micha vouwt het briefje dubbel en stopt het tussen een van zijn boeken.

